

Petr se ohlédl po minibusu, do kterého právě nastupoval, a rychle si uvědomil své privilegium. Řidič mu s úsměvem naznačil, aby si sedl dopředu vedle něj, na jediné volné místo s trochou prostoru. Zbytek cestujících, převážně místní černoši, se už mačkal vzadu na úzkých lavicích. Chvilí zaváhal, než se posadil, s nepříjemným pocitem, že sem možná nepatří.

Když se naložily poslední zavazadla, ozvala se ženská postava vzadu. „Mohla by si Rediet sednout dopředu?“ zeptala se příbuzná mladé ženy, která právě balancovala na jedné noze, zatímco se snažila vměstnat mezi ostatní. „Vzadu by bylo víc místa.“

Petr okamžitě souhlasil. „Samozřejmě, prosím, posadte ji sem,“ řekl, zatímco si rychle přehazoval batoh na kolena. Rediet se na něj vděčně usmála, když se usadila vedle něj. I přes stísněný prostor mezi nimi její blízkost nebyla nepříjemná.

„Nechcete, abych vám podržela batoh?“ nabídla se, ale Petr se jen zavrtěl. „Ne, díky, radši ho mám u sebe,“ odpověděl s lehkým úsměvem. Během dalších kilometrů si začali povídat. Petr mluvil anglicky, Rediet mu občas překládala jeho otázky do amharštiny, aby se mohl zapojit do konverzace s ostatními cestujícími. Každá věta, každý pohled je k sobě přibližoval.

Minibus zastavil na cestě, když před ním vystoupila skupina ozbrojených mužů. Všichni ztichli. Cestující znehybněli a jejich pohledy se upíraly k neznámým mužům. Petr cítil, jak mu Redietiny prsty nechtěně přejely po zápěstí, když si nervózně upravovala šátek.

Jeden z povstalců přistoupil k řidiči a začal s ním mluvit ostrým tónem. Napětí v minibusu se dalo krájet. Pak si všiml Petra. Jeho pohled změkl, zjevně překvapený přítomností cizince. Povstalec se malinko usmál – nebo to jen tak vypadalo?

„Turista?“ zeptal se anglicky.

Petr přikývl. „Ano, turista,“ odpověděl klidně.

Povstalec si přeměřil Petra pohledem a naklonil hlavu na stranu. Chvilí si pohrával s popruhem svého samopalu, než znovu promluvil.

„Sám?“

Další přikývnutí.

Povstalec se ušklíbl. „A jak se Vám tady líbí?“

Petr pokrčil rameny. „Nádherná krajina. A lidi... jsou zajímaví,“ odpověděl s lehkým úsměvem.

Velitel si přehodil samopal přes rameno a zasmál se také. „No, to každopádně,“ řekl pobaveně. Pak se zarazil, sáhl do kapsy a vytáhl pomačkaný kus papíru. Několika rychlými tahy na něj cosi načmáral a podal ho Petrovi.

„Tady máte moje číslo. Kdybyste měl v téhle oblasti nějaký problém, zavolejte mi. Dokážu se o Vás postarat.“

Petr si váhavě vzal papírek. V duchu se musel smát. Povstalecký velitel, jehož muži tu ještě před chvílí naháněli strach a kvůli kterým si lidé schovávali mobily do podlahy, mu teď přátelsky nabízí pomoc. Chybí jenom selfíčko. Škoda, že ten mobil mám taky schovaný. Místo toho s upřímným tónem odpověděl:

„To je od vás velice milé. Děkuji.“

Velitel přikývl a gestem pokynul řidiči, aby pokračoval.

„Bezpečnou cestu,“ dodal dokonce zdvořile.

Jak se minibus rozjížděl, napětí v autobuse se rozplynulo. Petr vytáhl papírek a naoko vážně ho všem ukázal: „Kontakt na mého nového přítele od povstalců.“

Někdo vzadu se rozesmál, další Petra plácali po rameni. Řidič jen vrtěl hlavou: „Poprvé, co nám nic nevzali.“

Bylo znát, že si všichni cestující s úlevou oddechli a na Petra hleděli s vděčností. Rediet se na Petra usmála, a zdálo se, že i pro ni je statečným záchráncem.

Jak cesta pokračovala, oba si byli stále bližší. V těsném prostoru minibusu nebylo nouze o náhodné doteky – loket se otřel o loket, kolena se jemně dotkla, prsty se na okamžik spojily, když se oba natáhli po stejném madle. Byly to drobnosti, kterým by jindy nepřikládali význam, ale v této chvíli si je oba uvědomovali.

Každá zastávka přinesla novou příležitost ke společnému smíchu. Na jedné z nich se Redietina příbuzná ozvala: „Vypadáte jako bratr a sestra, že?“ Petr se zasmál. „Ano, já jsem její africký bratr a ona je moje evropská sestra!“ zavtipkoval, což všechny kolem rozesmálo.

Při jedné zastávce se Petr odhodlal. „Možná bychom si mohli vyměnit kontakty?“ navrhl. „Můžeš si načíst můj kód do WhatsAppu, tady je,“ a hned mu podávala svůj mobil, kde už měla vše připravené. Oba se zasmáli, že ve stejnou chvíli mysleli na to samé i viditelně uvolnění z toho, že jejich cesta nekončí pouhým rozloučením. Když si čísla ukládali, na tvářích obou se usadil úsměv plný naděje.

Když minibus dorazil do města, oba věděli, že mezi nimi vzniklo něco víc než jen přátelství a těšili se, že se ještě potkají. Rediet ho totiž pozvala na druhý den na kávu k sobě domů. Petr přijal, i když v sobě cítil zmatek. Byla tam však i radost, že cesta ještě nekončí.

Petr si ani nepamatoval, jak přesně se ocitl na dvoře malého domu, který zalévalo ostré etiopské slunce. Ze sousedního kostela se neslo tiché prozpěvování poledních modliteb a někde v dálce mečely kozy. Rediet klečela uvnitř domku u ohniště s tradiční jebenou, etiopskou konvicí na přípravu kávy. Vzduch prosycovala vůně pražených kávových zrn a zapáleného kadidla. Bylo vidět, že je všechno pečlivě přichystané. Na podlaze byla rozložená tráva a krásné květiny, před ohništěm stály misky s ovocem a drobnými zákusky. Petr si sedl na podlahu a sledoval každý Redietin pohyb.

Její bílé šaty se jemně pohupovaly, když se skláněla k ohništi, a Petr v duchu obdivoval její eleganci. „Nevím, kdy jsem naposledy viděl někoho tak přirozeně krásného,“ pomyslel si. Jednoduchost jejího oděvu jen podtrhovala její půvab. Přemýšlel, jestli si vůbec uvědomuje, jak neobyčejně působí.

Konverzace s příbuznou ho vrátila do reality. „Jste ženatý? Máte děti?“ zeptala se přímo.

Otázka prořala vzduch jako břitva. Rediet vzhlédla od kávy, v očích nevyřčenou otázku. Petrovi ztuhly prsty na hrnku. Měl pocit, jako by se v něm něco sevřelo – ne proto, že by neznal odpověď, ale protože věděl, co způsobí.

V místnosti seděla Rediet – žena, která mu ukázala, jak tenká je hranice mezi přátelstvím a hlubším citem.

Mohl by se tomu vyhnout, odpovědět neurčitě, zlehčit to. Ale na jak dlouho? Den? Dva? A co pak? Věděl, že by tím jen prodloužil něco, co nemělo šanci. Nebylo to fér – ani k ní, ani k sobě.

„Ano,“ řekl tiše, ale pevně.

Následující ticho bylo ohlušující jako zoufalý výkřik nebo jako dýka, která pronikne do duše.

Rediet se jemně pousmála, ale její oči se změnily. Cítil, jak se mezi nimi něco láme, i když o tom nemluvili.

Rediet si představovala jejich budoucnost jako společný příběh – a jedno jediné slovo ho rozbilo na kousky. „Tohle je konec,“ pomyslela si. „Už nikdy nebude nic jako dřív.“

Petr se cítil stejně. Přemítal, zda udělal správnou věc. „Musel jsem to říct,“ ujišťoval se. „Jinak bych způsobil ještě větší bolest ještě více lidem.“ Ale i tak to moc bolelo už teď.

Ticho odešlo se vzdálenými hlasy dětí, které si hrály na ulici i s vůní čerstvě uvařené kávy. Svět kolem nich plynul dál, zatímco v malé místnosti prosycené kadidlem se čas na okamžik zastavil.

Petr se napil kávy, ale její chuť mu najednou připadala hořká.

Když odpoledne vyrazili do centra města, Rediet si oblékla lehké letní šaty v pastelové barvě, které jí dodaly nový půvab. Šla s nimi její příbuzná s malým synem, což udržovalo konverzaci lehkou. Petr se snažil nechat své pocity stranou, ale jejich pohledy se stále znovu střetávaly. Při každém úsměvu, při každé náhodné fotografii cítil, že ji nechce ztratit. „Jako bratr a sestra,“ žertovali naoko, ale uvnitř oba věděli, že realita je mnohem složitější.

Když se vrátili, navrhl, že si teď všichni odpočinou, a večer je zve na večeři. Příbuzná vybrala restauraci s nádherným výhledem na město.

Když Petr přijel tuktukem k jejímu domu, čekali už na ulici. Rediet měla na sobě modré večerní šaty, které ji proměnily v bytost z jiného světa. „Vypadáš úžasně,“ řekl spontánně. „Děkuju,“ odpověděla Rediet s lehkým úsměvem, ale uvnitř cítila smutek, který nedokázala zahnat.

Výhled z restaurace byl nádherný. Petr vytáhl mobil a pořídil několik snímků, zejména Rediet, která zářila ve světle zapadajícího slunce. Přestože oba mlčeli, každý dotek ruky při pomoci nebo při sestupu z vyhlídky byl jako krátký okamžik útěchy.

Když večeře skončila, Petr jí nabídl ruku, když šli k tuktuku. Přijala ji s jemným stiskem. Oba věděli, že toto gesto znamená víc, než by slova dokázala vyjádřit.

Cesta zpět však přinesla další komplikace. Tuktuky směly jezdit jen do sedmi hodin, a od osmi platil úplný zákaz vycházení. Řidiče zastavila hlídka: „Co tady děláte? Už je po sedmé!“ ozval se přísný hlas policisty. Řidič něco vysvětloval, ale jeho slova zněla nejistě. Petr rychle zasáhl: „Promiňte, to je moje chyba. Požádal jsem ho, aby mě odvezl do hotelu. Neuvědomil jsem si, jak je pozdě.“ Policista na něj chvíli hleděl, pak pokývl hlavou. „Dobře, ale ať vás odveze přímo do hotelu. A ty,“ otočil se k řidiči, „necháš nám tady doklady. Vyzvedneš si je při zpáteční cestě, aby tě nenapadlo jezdit někam jinam.“ Jejich problémy tím neskončily. Kousek od hotelu je zastavili vojáci. „Doklady!“ ozval se ostrý hlas. Řidič zbledl. „Nemám je,“ zašeptal. „Policie mi je vzala.“ Voják se zamračil a mávnul k veliteli. Petr vystoupil z tuktuku a postavil se vedle řidiče. „Za to mohu já,“ řekl klidně, ale pevným hlasem. „Jeli jsme do hotelu a už nás předtím zastavila policie a vzali si jeho doklady do zástavy.“ Voják jen mávnul rukou, jako že o Petra nejde: „Vy běžte rychle do hotelu“. Petr okamžitě pochopil, co se děje – vojáci chtěli řidiče „zmáčknot“ a něco z něj vyrazit. Bylo mu jasné, že pokud odejde, řidič pravděpodobně skončí bez peněz. Proto zůstal stát na okraji silnice. Zdálo se, že si vojáci před Petrem netroufnou jednat příliš hrubě. Voják výmluvně ukázal na zpáteční cestu a řidič ujížděl, jak mu to jenom jeho tuktuk dovoloval. Když to Rediet slyšela, cítila zároveň obavy i hrdost. „Ukázal, že mu na nás záleží,“ pomyslela si.

Druhý den se vydali na trh. Rediet s příbuznou se nadšeně probíraly šátky a smlouvaly o každou drobnost, zatímco Petr jen přešlapoval opodál. Po chvíli mu došlo, že ho to vlastně moc nebaví.

Nakonec zamířili do malé hospody, kterou příbuzná označila za „to pravé místo“. Uvnitř bylo šero a zatuchlý vzduch, ale obsluha jim hned postavila na stůl sklenice s tellou. Rediet s Petrem si vyměnili pobavené pohledy a ťukli si – chutnalo to zvláště, trochu jako pivo, trochu jako něco, co mělo zůstat ve špinavém kanystru.

Když příbuzná oznámila, že pojede domů, Petr počítal s tím, že s Rediet vyrazí na slíbený výlet do hor.

„Ne, nepojedu. Jed' sám,“ řekla najednou.

Zarazilo ho to. „Nerozmyslíš si to?“

Rediet zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla krátce, ale v jejích očích bylo vidět, že každé slovo ji něco stálo.

„Nemůžu,“ myslela si, „když tam pojedeme, už se nebudu chtít vrátit zpátky. A to by bylo špatně. Pro mě. Pro něj. Pro všechny.“

Petr mlčel, jako by čekal, že řekne víc.

Nechal to být. „Možná je to lepší,“ pomyslel si, ale ta myšlenka mu nepřinesla úlevu.

Když odjel, Rediet se snažila zabavit nějakou prací, ale nešlo to. „Proč to tak bolí, proč?“ Její myšlenky se pořád vracely k Petrovi. „Co teď dělá? Myslí na mě?“ ptala se v duchu.

Pro Petra byl výlet jako začarovaná pohádka – krásná krajina, ale žádné nadšení. Když se vrátil do hotelu, cítil jen únavu.

K večeru už to Rediet nevydržela. Sáhla po telefonu. „Petře?“ Její hlas byl nejistý, a docela tichý.

„Rediet?“ odpověděl Petr a v jeho hlase bylo slyšet úlevu. „Jsem rád, že voláš.“

„Mohli bychom se zase večer sejít,“ navrhla, ale věděli, že tuktuky smí jezdit jen do sedmi. Nakonec se domluvili, že se uvidí zítra ráno.

Rediet nemohla přestat myslet na to, jak málo času jim zbývá.

Ráno si opakovala, co mu chce říct, ale když ho uviděla, všechna slova jí zmizela z hlavy. Věděla, že tento okamžik bude bolet. Petr jí poděkoval: „Ani nevíš, jakou jsi mi udělala radost, že jsi přijela.“ Jeho hlas zněl klidně, ale v očích měl zmatek a smutek.

Podal jí ruku – možná déle, než bylo nutné. Rediet mu sevřela prsty o něco pevněji, jako by chtěla zadržet čas. Pak udělala něco, co sama nečekala – přistoupila blíž.

Petr se ani nemusel ptát. Jejich rty se setkaly – jemně, pomalu, jako by oba věděli, že tohle je jediné, co si můžou navzájem dát.

Nebyl to polibek na rozloučenou, ani slib do budoucna. Byl to okamžik, ve kterém se všechno, co prožili, spojilo do jediné chvíle smutné radostí.

Když se auto rozjelo, Petr se ještě jednou ohlédl na Rediet stojící před hotelem.

Chtělo se jí plakat tak jako snad nikdy, ale místo toho se na Petra naposledy usmála, přesně tak, jak ji to od malička učili – nasadit masku, za níž ukryje bolest takových okamžiků. Petr zamával, a když se jejich pohledy střetly naposledy, cítil, jak mu něco uvnitř svírá hrdlo.

Rediet zůstala stát, dokud se auto neztratilo z dohledu. Teprve pak si dovolila na okamžik zavřít oči, a hned pocítila tu tíhu, kterou nesla. Cítila v hrudi prázdno, ale také zvláštní klid. Nebyla to lítost, spíš vědomí, že některé cesty se musí rozdělit, i když by si člověk sebevíc přál jinak. A přesto byla vděčná, že ho mohla potkat.

Petr se opřel o sedadlo a v hlavě se mu míhaly útržky vzpomínek – její smích, chvíle v minibusu, vůně pražené kávy. Nechtěl začít něco, co by bylo chvíli krásné, ale nakonec by přineslo jen bolest. Chtěl věřit tomu, že někdy je láska o tom, nechat druhého jít.

Za oknem ubíhala exotická krajina a z rádia se ozývala tichá hudba. „Sbohem, láska, nech mě jít...“ slova staré písně k němu dolehla, jako by někdo četl jeho myšlenky.

The Minibus Journey

Petr glanced back at the minibus he was about to board and quickly realised his privilege. The driver gave him a friendly nod, indicating that he should sit up front beside him—the only available seat with a bit of space. The rest of the passengers, mostly local black men, were already crammed into the narrow benches at the back. He hesitated for a moment before sitting down, an uneasy feeling creeping in that perhaps he didn't quite belong here.

As the last pieces of luggage were loaded, a woman's voice called from the back. „**Could Rediet sit up front?**“ asked a relative of the young woman, who was precariously balancing on one foot, trying to squeeze herself into the crowded space. „**There'd be more room at the back.**“

Petr agreed at once. „**Of course, please, let her sit here,**“ he said, shifting his backpack onto his lap.

Rediet smiled at him gratefully as she took the seat beside him. Despite the limited space between them, her presence wasn't uncomfortable.

„**Would you like me to hold your bag for you?**“ she offered.

But Petr shook his head. „**No, thanks, I'd rather keep it with me,**“ he replied with a slight smile.

As the journey continued, they began talking. Petr spoke in English, and Rediet occasionally translated his questions into Amharic, allowing him to engage with the other passengers. Every sentence, every glance, drew them closer.

Then, the minibus ground to a halt.

A group of **armed men** had emerged onto the road ahead. The bus fell silent. The passengers froze, their eyes locked onto the strangers. Petr felt Rediet's fingers brush against his wrist as she nervously adjusted her scarf.

One of the rebels stepped up to the driver, his tone sharp and authoritative. The tension in the minibus was palpable. Then, the man's gaze landed on Petr. His expression softened—clearly, he hadn't expected to see a foreigner here. The rebel's lips curled slightly into something that could have been a smile—or perhaps just a trick of the light.

„**Tourist?**“ he asked in English.

Petr nodded. „**Yes, tourist,**“ he replied calmly.

The rebel sized him up, tilting his head slightly. He fiddled with the strap of his rifle before speaking again.

„**Alone?**“

Another nod.

The rebel smirked. **„And how do you like it here?“**

Petr shrugged. **„The landscape is beautiful. And the people... they're interesting,“** he said with a faint smile.

The commander slung his rifle over his shoulder and let out a low chuckle. **„That, they certainly are,“** he said, amused. Then, after a pause, he reached into his pocket, pulled out a crumpled piece of paper, and scribbled something on it before handing it to Petr.

„Here's my number. If you have any trouble in this area, give me a call. I can take care of you.“

Petr hesitated before taking the paper. Inside, he had to laugh. Just moments ago, this rebel leader and his men had been the ones everyone was terrified of, the reason why people were stuffing their phones into the floorboards. And now, he was **offering** him protection.

All that was missing was a selfie. Too bad my phone's tucked away too, Petr mused. Instead, he simply responded with genuine politeness:

„That's very kind of you. Thank you.“

The commander gave a brief nod and signalled to the driver. **„Safe journey,“** he added, surprisingly courteously.

As the minibus pulled away, the tension dissipated. Petr held up the slip of paper with exaggerated seriousness. **„Contact details for my new rebel friend.“**

Laughter rippled through the bus. Someone clapped him on the shoulder, and the driver shook his head in disbelief. **„First time they've taken nothing from us.“**

The relief was tangible. People **looked at Petr with gratitude**. Rediet smiled at him, and for a moment, it felt like **he had become their protector**.

As the journey continued, the space between Petr and Rediet seemed to grow smaller in a different way. In the **cramped confines of the minibus**, there was no shortage of accidental touches—an elbow brushing against an elbow, knees barely grazing, fingers meeting for the briefest of moments as they both reached for the same handrail.

Small gestures. Things they wouldn't have noticed in any other situation. But here, every moment carried weight.

At one of the stops, Rediet's relative suddenly remarked: **„You two look like brother and sister, don't you?“**

Petr laughed. **„Of course! I'm her African brother, and she's my European sister!“**

The passengers **burst into laughter**.

At another stop, Petr finally gathered the courage. **„Maybe we should exchange contacts?“** he suggested.

„You can scan my WhatsApp code—here,“ she said, already holding out her phone, prepared.

They both laughed at the synchronicity. There was a visible ease, a quiet relief in knowing that **their**

journey didn't have to end at this bus stop.

When they finally reached the city, **they both knew something had changed**. More than just friendship had begun to take root. And when Rediet invited him over for coffee the next day, Petr accepted, despite the conflict stirring inside him.

He wasn't sure what this meant.

But he was glad the journey wasn't over just yet.

The next afternoon, as he sat in the courtyard of her small home, **the sun beating down**, Petr felt like he was in another world. From a nearby church, **soft chanting of midday prayers** drifted through the air. Somewhere in the distance, goats bleated.

Inside, Rediet was kneeling by the fire, carefully preparing **jebena**—the traditional Ethiopian coffee pot. The **rich aroma of roasting coffee beans and burning incense** filled the air. Everything was beautifully arranged—fresh grass laid on the floor, flowers scattered delicately, small bowls of fruit and sweets placed before the fire.

She moved with a quiet grace. Her **white dress swayed gently** as she bent forward, tending to the flames.

Petr watched her in silence.

I can't remember the last time I saw someone so effortlessly beautiful.

The simplicity of her clothing only highlighted it. He wondered if **she even realised how extraordinary she looked**.

Then, her relative's voice cut through the air. **„Are you married? Do you have children?“**

The question **landed like a blade**.

Rediet's hands **froze mid-motion**. Her eyes lifted, unspoken words lingering between them.

Petr's fingers tightened around his cup.

He could dodge the question. Evade, make light of it. But for how long? A day? Two? And then what?

There was **only one answer**.

„Yes,“ he said, quietly but firmly.

Silence. **Heavy, suffocating**.

Rediet's smile barely faltered—but her **eyes changed**. Something cracked between them.

She had imagined a future. And with one word, it shattered.

„This is the end,“ she thought. **„Nothing will ever be the same.“**

Petr felt it too.

He reassured himself—**„I had to say it. Otherwise, I'd cause even more pain to even more**

people.”

But it hurt anyway.

Petr took a sip of his coffee. It tasted bitter now.

That afternoon, as they set off into the city, Rediet wore a light summer dress in soft pastel shades—a colour that gave her an air of effortless grace. Her relative and young nephew walked alongside them, keeping the conversation light and easy.

Petr tried to push his thoughts aside, to pretend this was just another pleasant day. But their eyes kept meeting. Over every smile, every casual photograph, he felt it—he didn’t want to lose her.

„Like brother and sister,” they joked aloud.

But inside, they both knew it was far more complicated than that.

When they returned, Petr suggested they all rest for a while—then, he’d take them out to dinner.

The relative picked a restaurant with a breathtaking view over the city.

That evening, as Petr’s tuk-tuk pulled up outside Rediet’s home, they were already waiting for him.

She was wearing a deep blue evening dress, the colour of twilight, the colour of oceans. In that moment, she looked like something from another world.

„You look stunning,” he blurted out.

„Thank you,” she replied with a soft smile. But deep inside, she felt a sadness she couldn’t shake.

The view from the restaurant was spectacular.

Petr took out his phone and captured a few moments—the glowing city, the last rays of the sun—but mostly her.

Rediet, bathed in golden light.

They barely spoke. But every time his hand brushed hers—helping her step down, guiding her across the terrace—it was a silent moment of comfort.

When dinner was over, he offered her his hand as they walked towards the tuk-tuk.

She took it, gently.

And in that instant, they both knew—this was more than a simple gesture.

But the night was not finished testing them.

Tuk-tuks were only allowed to run until seven. After eight, a strict curfew was in place.

They were still on the road when a police checkpoint appeared ahead.

„What are you doing here? It’s past seven!” The officer’s voice was sharp, his stance rigid.

The driver mumbled something, but his words were uncertain. Petr stepped in immediately.

„I’m sorry, sir, this is my fault. I asked him to take me to my hotel. I hadn’t realised how late it was.“

The officer studied him for a moment, then nodded.

„Fine. But make sure he takes you straight to the hotel.“ Then he turned to the driver, his tone shifting. „You—leave your documents here. You can collect them on your way back. That way, you won’t get any ideas about going anywhere else.“

But that wasn’t the end of their troubles.

Just before reaching the hotel, they were stopped again—this time by soldiers.

„Papers!“ a harsh voice barked.

The driver went pale. „I don’t have them,“ he whispered. „The police took them.“

The soldier frowned and gestured towards his commander.

Petr stepped out of the tuk-tuk and positioned himself beside the driver.

„This is my responsibility,“ he said, calm but firm. „We were on our way to the hotel. We were already stopped earlier, and the police took his documents as security.“

The soldier barely glanced at him. „You—get to your hotel.“

And just like that, Petr understood what was happening.

The soldiers didn’t care about him. They wanted to „squeeze“ the driver, shake him down for money.

If Petr left, the man would likely walk away empty-handed—or not at all.

So he stayed exactly where he was, standing by the side of the road, making it clear that he wasn’t moving.

The soldiers hesitated.

It seemed they weren’t quite brave enough to try anything in front of a foreigner.

A silent stare-off. Then, at last, one of the soldiers waved the driver away.

And the tuk-tuk took off as fast as its little engine would allow.

When Rediet heard what had happened, she felt two things at once—fear and pride.

„He showed that he cares about us,“ she thought.

The next morning, they went to the market.

Rediet and her relative wandered happily through the stalls, bargaining for every little thing.

Petr stood off to the side, shifting his weight from foot to foot, hands in his pockets.

After a while, it dawned on him—he wasn’t enjoying this at all.

Later, they ducked into a small local bar, the kind where the air was thick, the lighting was dim, and

the tables were worn with age.

They were served tella, the traditional Ethiopian brew.

Rediet caught his eye.

They clinked their glasses together.

It tasted strange. Like beer. Like something that had been left in a dusty barrel for far too long.

A moment later, her relative announced she was heading home.

Petr assumed he and Rediet would still go on their planned trip to the mountains.

But suddenly—she changed her mind.

„No, I won't go. You go alone.“

Petr frowned. „Are you sure?“

She shook her head.

„No,“ she said quietly. But the look in her eyes said more than words ever could.

She couldn't.

Because if they went there, she wouldn't want to come back.

And that would be wrong.

For her. For him. For everyone.

Petr waited, as if expecting her to say more.

She didn't.

He let it go.

„Maybe this is for the best,“ he thought.

But the thought brought no comfort.

When he left, Rediet tried to lose herself in work.

It didn't help.

„Why does this hurt so much?“

Her thoughts kept drifting back to him.

„What is he doing now? Is he thinking of me?“

For Petr, the mountain trip felt hollow—a landscape from a fairy tale, but without its magic.

When he returned to the hotel, all he felt was exhaustion.

By evening, Rediet couldn't take it anymore.

She reached for her phone.

„Petr?“

Her voice was quiet. Uncertain.

„Rediet?“ he answered, relief evident in his tone. „I'm glad you called.“

„Can we see each other again tonight?“ she asked.

But they both knew tuk-tuks stopped running after seven.

In the end, they agreed to meet in the morning.

Rediet couldn't stop thinking about it. How little time they had left.

The next day, she had planned her words.

But when she saw him, they all disappeared.

She knew this moment was going to hurt.

Petr took her hands. „You have no idea how happy I am that you came.“

His voice was steady. But his eyes were full of confusion and sorrow.

He held her hands longer than necessary.

She squeezed his fingers a little tighter.

As if holding on to time itself.

Then, without thinking, she stepped closer.

Petr didn't even have to ask.

Their lips met—softly, slowly.

Not as a goodbye.

Not as a promise.

Just one fleeting moment—where everything they had shared fused into a single breath of sorrow and joy.

As the car pulled away, Petr turned back one last time.

She stood there, watching him leave.

She wanted to cry—like she never had before.

But instead, she smiled.

The way she had been taught.

To wear a mask that hides the pain of moments like these.

Petr waved.

And when their eyes met one final time, something tightened in his chest.

He watched her until she was gone.

Only then did she allow herself to close her eyes.

And feel the weight of it all.

Not regret.

Just the knowledge that some paths must divide, no matter how much we wish otherwise.

And still—she was grateful.

Grateful to have met him.

Petr leaned back in his seat.

His mind replayed it all—her laughter, the minibus, the scent of roasted coffee.

He didn't want to begin something that would end in pain.

He wanted to believe that, sometimes, love means letting go.

Outside the window, the landscape drifted past.

And from the radio, a soft voice sang:

„Goodbye, my love, let me go...”

As if someone had been reading his thoughts.

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

https://cesty.in/pribeh_ktery_se_mohl_stat?rev=1741905380

Last update: **2025/03/13 23:36**

